

Fura dolog ez az időutazás. Advent 3. vasárnapján írom a nagycsütörtöki elmélkedést. Nem is olyan könnyű belehelyezkedni most a Nagyhét hangulatába. Szerencsére egy egészen konkrét és jól ismert történetet mond el a mai Evangélium, ez megkönnyíti a dolgomat. Jézus megmossa a tanítványai lábát. Megdöbbenő esemény. A résztvevő tanítványok is furcsállják, nem tudják hová tenni, nem is igazán értik, hogy mi történik velük. Mi is kicsit zavarban vagyunk, amikor a legtöbb templomban a mai este megjelenítik ezt az eseményt. Persze szimbolikusan, azaz a 12 kiválasztott férfi szépen felöltözik ünneplőbe, és gondosan megmossa a lábát az ünnepi szertartás előtt, nehogy kellemetlen helyzetbe hozzá magát vagy a szertartást végző papot. Pár csepp víz az egyik lábra, majd törlés, és jöhet a következő. Ilyenkor mindig eszembe jut Gyulai Oszkár atya mondása a Szondi utcai templomban: „És akkor Jézus megmosta a tanítványai koszos, bűdös, retkes lábát!”

Jézustól tudjuk, hogy vágyva vágyott elkölteni tanítványaival ezt a vacsorát. Nagyon fontosnak tartja ezt a lábmosást, ezzel lényeges tanítást akar demonstrálni még utoljára, mielőtt visszatér oda, ahonnan jött, Istenhez. Még akkor is fontosnak tartja ezt a szimbolikus cselekedetet, ha tudja, hogy tanítványai nem igazán fogják érteni. De hogy valami nagy, rendkívüli dolog történt velük, azt azért valamennyien érzékelték.

Érzékeljük mi is, ma is. Barlay Szabolcs atya kiségitőnek érkezett egykor a Tömő utcai kis kápolnába, Futó Karcsi bácsi mellé. Egyetlen dolgot kért Karcsi bácsitól, azt, hogy a nagycsütörtöki lábmosási szertartást ő végezhesse. Végezte is nagy átéléssel, megrendítő komolysággal.

A mai történet főszereplője számomra azonban nem is Jézus, hanem Péter. Ő nemcsak nem érti a dolgot, hanem hevesen tiltakozik is! A többiekkel teszel amit akarsz, de az én lábamat ugyan meg nem mosod soha! De amikor Jézus elmagyarázza a dolog valódi tartalmát, sőt kijelenti, hogy enélkül nem tartozol hozzám, akkor átesik a ló másik oldalára, és túlzásba esik a mosdatást illetően: „Akkor ne csak a lábamat!” Csúcs ez az ember! – mondhatnánk mai szóhasználattal. Engem mindenesetre lenyűgöz. Mint ahogy lenyűgöz az az eset is, amikor a feltámadás után a halászó Péter meglátja Jézust a parton, és beugrik a vízbe, hogy hozzá siessen. De előtte Jézus iránti tiszteletből még felveszi a köntösét, mert neki volt vetkőzve. A köntös miatt nehezen lépkedve, de mégis futva igyekszik Jézushoz a partra (Jn 21,7). Szeretném eltanulni Pétertől ezt a Jézus iránti tiszteletet és őszinte lelkesedést!

Még egy fontos gondolatot kiemelnék a szövegből, magam és mások számára: „Aki megfürdött, annak csak a lábát kell megmosnia, s akkor egészen tiszta lesz. Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” Figyelmeztetés ez, hogy igyekezzek a megfürdöttség állapotában lenni. Igyekezzek tisztának lenni, és annak is maradni. És akkor majd Jézus hozzáteszi azt, ami az üdvösségem szempontjából még szükséges. Akkor majd rólam is elmondhatja: „Tiszta vagy!” Ennél többre nem is vágyhatok!

Gyulai Zsolt, Budapest